

Vinnare i Prata Om Alkohols novelltävling för årskurs 2014

DEN SOM ÄR LÄMNAD KVAR

Kelian,

De senaste dagarna har jag saknat dig som om sakna dig är allt jag är. Om någon tittade inuti mig, skulle det inte finnas skelett och muskler, blod och nerver. Det skulle bara vara minnen av dig och alla de saker som jag har försökt att säga, slitna ur denna tunna bok som är jag. Alla de saker som jag vill säga men inte kan eftersom jag inte har ord.

Allt de ser kommer att vara tatueringar och smilgropar, grönt, lockar, den svaga doften av mint, fjärilar och piercingar, mörker. Du.

Du vet inte hur illa det gör mig. Hur kunde du? Jag vet inte ens var jag ska börja förklara.

Jag älskar dig men jag hatar dig.

Jag saknar dig, men jag vill aldrig se dig igen.

Jag försökte stoppa dig den dagen. Jag försökte desperat att prata dig ur det. Jag sa att jag hade en dålig känsla den dagen. Jag försökte. Du lyssnade inte. Ilska förblindade dig. Med flammande ögon gav du dig iväg. Utan ett ord eller ens en enda blick. Jag såg det tydligt, att du hade stängt av. Du var inte kvar i de upplysta gröna ögonen, glimten hade försvunnit och ersatts med någonting annat. Något jag inte riktigt kunde sätta fingret på, då. Men nu när jag blickar tillbaka förstår jag inte hur jag hade kunnat vara så blind. Hur hade jag kunnat missa det viktigaste? Det var så tydligt, men jag antar att när man så flitigt letar efter vad som är fel missar man det mest uppenbara. Jag visste inte att när jag lät dig gå, lät jag dig vandra in i döden. Jag visste inte att du skulle vara inblandad i en bilolycka.

Jag lärde mig att leva hälften levande. Med en konstant känsla att jag har förlorat en lem. Som att tiden var frusen, utan dig. Icke-funktionell. Oförmögen. Men jag kan fortfarande känna min lem. Jag kan bara inte röra den eller se den. Ibland glömmet jag att den inte riktigt är där. Ibland känner jag dig i vår säng men du är inte riktigt där. Och när jag kör pratar jag med dig som om du sitter bredvid mig. Det är i dessa stunder som jag känner sann lycka. För ett litet ögonblick är det inte sant, allt är bara en dröm. En mardröm.

Jag mötte den andra familjen en dag. Bad om ursäkt, erbjöd hjälp. De bjöd in mig till sonens begravning och jag accepterade motvilligt. Väl där såg jag ett dussintal bilder på den vackra pojken. En ungdom, kunde inte varit över arton år. Blommor fyllde hallen medan skaran av sörjande människor fyllde huset. I början var jag okej men när hans mamma höll tal om den oändliga saknaden klarade jag inte av det längre. Det blev överväldigande, outhärdligt.

Trots att det gör ont, är jag den första som erkänner att det var ditt fel. Det plågar mig varje gång jag sluter ögonen. Du var för ung, för dum.

Varje dag splittras jag i en miljon bitar. Men jag känner mig så avskräckt att jag inte kan plocka upp alla delarna och sätta ihop dem igen utan att skada mig själv på de vassa kanterna. Men för dig försöker jag, att plocka upp skärvorna tills jag blöder.

Förstår du ens?

Du gjorde mig gladare än jag varit på länge.

Du gjorde mig värre än jag någonsin varit.

Du är den enda jag önskar jag kunde glömma. Den enda jag älskar men inte kan förlåta. Sanningen är att vart jag än går, kommer jag alltid att se dig. Du kommer alltid vara med mig. Det finns inget lyckligt slut här. Inte en chans att en historia som började en kväll, inbränd i mitt hjärta, kommer att sluta som jag önskar att den skulle. Du är verkligen borta. Inga sista ord. Oavsett hur mycket jag pratar med dig kommer du aldrig att svara. Du kommer aldrig att säga adjö.

När jag fick nyheterna, noll ett femtioåtta, låg jag i sängen och försökte få en blund men min magkänsla hade hållit mig uppe.

De sa att du var död, att de beklagade sorgen, att jag förmodligen borde ta mig till sjukhuset så fort som möjligt. Sedan berättade de att olyckan orsakades av rattfylleri. Det var då det slog mig, som en blixtnär från klar himmel. Det var då jag visste vad jag hade missat, dina blodsprängda ögon och den förfärliga stanken som kunde kännas på flera meters avstånd. Dina ojämna fyllesteg och det rufsiga håret. Jag tror jag visste innerst inne men inte ville inse det. Vi hade haft ett otal samtal, som ledde till gräl, om dina alkoholvanor. Till slut hade du gett med dig. Du hade lovat.

På vägen till sjukhuset visste jag vem det var som hade orsakat olyckan. Ändå hoppades jag att det inte var du. Jag önskar jag inte hade hoppats så mycket. Jag önskar att besvikelsen och sorgen inte hade sköljt över mig och dragit mig under ytan. Jag önskar att du inte hade kört över den vackra pojken med alkohol löpande genom dina ådror.

Du är allt jag vill ha.

Du är allt jag inte vill.

Det är att hålla fast och släppa taget.

Det är kärlek och hat.

Det är jag.

Det är du.

Ärligt talat, känner jag mig bortom ledsen. Jag känner mig tom. Avdomnad. Men som alltid kan jag bara inte gråta och jag har alltid undrat varför men inte vetat svaret. Idag vet jag. Så jag gråter, den värsta sortens gråt. Den tysta. Den när alla sover. Den när du känner det i halsen, och dina ögon blir suddiga av tårarna. Den där när man bara vill skrika. Den när du måste hålla andan och ta dig för magen för att hålla tyst. Den när man inser att personen som betytt mest för dig, är borta. Följt av insikten att personen orsakade det själv. Den när man inte kan andas längre. Och jag kan inte andas utan dig. Men jag måste. Andas. Utan dig.

Alex